

valgets Vædringsforslag til denne Paragraf forekommer mig at have en noget forunderlig Karakter. Der staar i § 4, at, naar Sundhedskommissionen ikke kan faae Lokale til deri at have de Syge, kan den expropriere Leiligheder og tage de Leiligheder, den finder bedst passende, imod at give vedkommende Ciere og Leiere Erstatning. Dertil vil Udvalgets Flertal, at der skal spæses: „under størst mulig Hensyntagen til, at Beboerne saa lidt som muligt forstyrres i deres Erhverv.“ Naar vi nu tage det Tilfælde, at der er en stærk Epidem, og at Sundhedskommissionen exproprierer en Eiendom for at bruge den som Sygehus for disse meget farlige Smitter, hvorledes lader det sig saa udføre, at der saa tages stort Hensyn til, at Beboerne af det Hus ikke forstyrres i deres Erhverv. Det kan da ikke være Meningen, at nogen Anden kan faae Lov til at bo i det Hus, der skal bruges som Sygehus, og hvor de Smittede skulle lægges ind. Jeg tror, at det ærede Udvalg vilde gjøre os en Tjeneste ved at forandre § 4 og § 3 og ligeledes § 10. I § 10 findes den strenge Bestemmelse, at, naar en Person har faaet en af disse smittomme Sygdomme, hvis Opregning begynder med asiatisk Kolera og ender helt nede ved Mæslinger, og han ikke kan isoleres saaledes i sin Bolig, at Smitte kan forebygges, saa kan Sundhedskommissionen paabyde, at denne Person skal indlægges paa et Sygehus. Det vil altsaa sige, at hvis et af Udvalgets Medlemmer er saa uheldigt at faae en smittom Sygdom paa Halsen, saa er han slet ikke vis paa at kunne blive hjemme, men Sundhedskommissionen kan afhente ham, hvilken Dag det vil, og lægge ham ind paa et offentligt Sygehus. Selv om det ærede Medlem og hele hans Familie protesterer derimod, er Sundhedskommissionens Myndighed saa stor, at den i alle Tilfælde kan tage Vedkommende og lægge ham ind paa Sygehuset. For at det kan ske, fordres der rigtignok, at Boligen ikke kan isoleres saaledes, at Smitte kan forebygges, men det er jo Noget, der aldrig kan finde Sted. Thi om ogsaa selve Boligen kan isoleres saaledes, at Smitte ikke udbreder sig til andre Boliger, vil den dog ikke kunne isoleres saaledes, at vedkommende Syges Husstand ikke kan blive smittet. Jeg tror ogsaa, at Bestemmelsen i § 13 vil være temmelig stræng, og i det Hele vil jeg sige om Lovforslaget, at det lægger alt for uhyre stor en Myndighed i Sundhedskommissionens Haand i Tilfælde, hvor det efter min Anskuelse er meningsløst at lægge en saadan Myndighed i en Sundhedskommissionens Haand. Der kan være Me-

ning i, naar en Epidem er stærk, naar det gjælder de Tilfælde, hvortil der sigtes i § 2, 1ste Stykke, asiatisk Kolera, gul Feber, Børnekopper, Pest o. s. v., at der er en Autoritet, der kan optræde hurtigt og bestemt og kan tage kraftige Forholdsregler, men jeg finder, at overfor Difteritis, Starlagensfeber o. s. v. er det urigtigt at give Sundhedskommissionen en saadan Myndighed, som der gives den i Lovforslaget. Jeg vil derfor i Overensstemmelse med tidligere ærede Talere anmode det ærede Udvalg om til Bide Behandling at fremkomme med en Vædring gaaende ud paa, at indskrænke Sundhedskommissionens Myndighed til saadanne Tilfælde, hvor der virkelig kan siges at være Nødvendighed for, at Sundhedskommissionen har al den Myndighed, som det er muligt at tænke sig.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg ønsker, forinden Diskussionen skrider videre, at gjøre en Bemærkning for at imødegaa en Misforstaaelse, som den sidste ærede Talers Uttringer maaske kunde give Anledning til. Jeg vil nemlig gjøre opmærksom paa, at det jo ikke er Lovforslagets Mening, at de i § 2, 2det Stykke, nævnte Sygdomme altid skulle give Anledning til de paagældende Forholdsregler. Lovforslaget skjelner mellem visse Sygdomme, som ifølge deres Natur altid ere farlige og smittomme. Det er de Sygdomme, der nævnes i første Stykke af § 2, asiatisk Kolera, gul Feber, Dysenteri, egenthematisk Tyfus, Børnekopper og Pest m. Fl. Men hvad de andre Sygdomme angaar, f. Ex. Difteritis, Starlagensfeber og Tyfus — det er vel de vigtigste Exempler — er det jo slet ikke Lovforslagets Mening at alle dets Bestemmelser skulle anvendes, forsaavidt disse Sygdomme vise sig et eller andet Sted. Kun naar disse Sygdomme antage en saadan særegen ondartet Karakter eller vinde en saa betydelig Udbredelse, at man finder, at der bør træffes særlige Forholdsregler imod dem, kun da kunne de erklæres, at henregnes til de Sygdomme, som dette Lovforslags strengere Bestemmelser finde Anvendelse paa, og det tror jeg ikke, man skal kunne bestride, at baade Difteritis og Tyfus og ligeledes Starlagensfeber, undertiden kunne være baade saa udbredte og saa ondartede, at der virkelig er al Grund til at træffe lignende Forholdsregler imod dem som imod de Sygdomme, der nævnes i første Del af § 2. Det er blot den Misforstaaelse, jeg vilde advare imod, at Lovforslagets Apparat altid skulde sættes i Bevægelse, fordi en Sygdom som Difteritis, Starlagensfeber eller Tyfus viser sig paa et Sted.